

Szundi Dóra

Mama mesél

– Mondd csak, nem kéne neked egy kiscica? – kérdezte anya a nagymamától.

– Köszönöm, de nekem már nem kell kismacska. Emlékszel, amikor még Nagyvenyimen laktam, volt cicám. Cirmi volt a neve. Nagyon aranyos, játékos kismacska volt. Szerette a verebeket megfogni. Nem bántotta, csak játszott velük és utána elengedte őket. Volt egy kutyám is, a Morzsi. Sokat kergették egymást a Cirmivel. Ha boltba mentem, mindig jött velem a cirmikém. Leült a boltajtóban és megvárta. Aztán együtt hazamentünk. Téli esteiken szeretett az ölemben ücsörögni. Ilyenkor mindig dorombolt. Emlékszem, egyszer behozott a házba egy egeret. Megijesztett vele. De csak pofozgatta, majd elengedte. Nem ette meg. Volt, hogy napokra eltűnt, nem találtam. Aztán egyszer csak megjelent éhesen.

Előfordult, hogy a Morzsit úgy megijesztette, hogy az bemenekült a házába. Történt ugyanis, hogy a garázsban tartottam a festéket, amivel a szobát festettük ki. Cirmi besétált a garázsba és nagy lendülettel kiborította a sárga festéket. Majd megcsúszott rajta és belefeküdt. Olyan viccesen nézett ki, hogy alig bírtam abba hagyni a nevetést. Majd felállt és kisétált az udvarra. Na, ekkor ijedt meg a Morzsi és iszkolt be a házába. Ezután gondolkodtam, hogy is tisztítsam ki a bundáját szegénynek. Végül higítós ronggyal áttöröltem, utána pedig betettem a fürdőkádba, hogy megmosdassam. De a cica nem szereti a vizet, állandóan kiugrott a kádból és hajkurászni kellett, hogy le tudjam mosni. Ez nagy nehezen sikerült és meg akartam szárítani a bundáját hajszárítóval. Ez sem ment könnyen. De a végén tiszta és száraz lett.

Egy meleg nyári napon történt, hogy benyitottam a fürdőszobába és mit látok? Csupa madártoll a padló, úgy beterítette, mint egy szőnyeg. Rögtön gondoltam, hogy a cica mancsa is valahogy benne van ebben a dologban. Csak egy bökkenő volt: sehol nem látom a madárkát.

Kerestem mindenhol már az egész lakást átkutattam utána és mégsem leltem a nyomára. A cica persze a nagyszobában lapított, mint aki tudja, hogy rossz fát tett a tűzre. Még csak rám sem akart nézni, látszott rajta a bűntudat. Mivel már mindent átkutattam a madárka után, újra visszamentem a fürdőszobába, hogy összetakarítsam a rengeteg tollat. Ekkor lettem figyelmes a halk neszezésre a mosógép alól. Lehajoltam és nicsak, egy kicsi réműlt rigó verdesett a szárnyaival ott. Nagyon megsajnáltam és óvatosan kivettem a mosógép alól. Rettenetesen meg

volt ijedve szegényke, de látszólag csak itt-ott hiányzott némi tolla. Kezembe fogtam óvatosan, majd kinyújtottam az ablakon. Egy szempillantás alatt szárnyra kapott, és huss, el is repült. Na, majd most jól kikap az én cicám, amiért ilyen gonoszságra vetemedett. Ám mire a nagyszobába értem és megláttam, hogy ott búslakodik, egyből minden bosszúságom el is párologott és csak leültem mellé az ágyra és finoman megcirógattam a bundáját. Végül is egy igazi cica és csak a dolgát tette, na meg játszani szeretett volna biztosan valakivel. A macskák már csak ilyenek.

Évekkel később visszaköltöztem a városba és oda bizony már nem vihettem a cicámat. Rábíztam hát a régi szomszédomra, hogy viselje ezentúl gondját.

Később valahányszor csak ellátogattam Nagyvenyimre, elmentem megnézni az én régi jó cicámat is. Mikor elindultam tőle haza, elkísért mindig a kereszteződésig. Ott mondtam neki: értsd meg, ennél messzebb nem jöhetsz velem sajnos. És mint aki megértette minden szavam, nézett okosan rám egy darabig aztán visszafordult szépen. Ilyen okos kiscicám volt és azóta is nagyon hiányzik, ha csak rá gondolok is.